Як ми ждали її, віковічні раби,
Як бажали, знесилені в час боротьби,
Щоб хоч промінь один серед темної ночі
Засвітив нам у змучені очі.

О прийди, — ми казали, — богине ясна!
І нехай уже край наш недолі не зна;
Хай заквітне життя на замерлому полі, —
Поведи нас до кращої долі.

О прийди ж, і тебе ми посадим на трон;
Твоя воля нам буде найвищий закон;
Ми тебе приберем у препишні шати
Й будем гімни подячні співати.

І прийшла ти… А як ми тебе прийняли?
Замість трону, на смітник тебе зволікли,
Замість шат дорогих, оплюванням покрили
І твій дух у крові потопили.

О свободо! в ім'я найсвятіше твоє
В серці вбили ми все, що найкращого є,
І в нестямі звертаєм до тебе, богине,
Тільки дике рикання звірине.